

Съдържание

ГЛАВА ПЪРВА ТРУПЪТ НА КИТАЙСКАТА УЛИЦА	7
ГЛАВА ВТОРА ФОКУСЪТ С ШАПКАТА	33
ГЛАВА ТРЕТА ДИНАМИТЪТ	51
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА КУЧЕШКАТА КОЛИБКА	77
ГЛАВА ПЕТА БОЛНИЦАТА	95
ГЛАВА ШЕСТА „ОБЗЪРВЪР“	117
ГЛАВА СЕДМА ШАЙКАТА	141
ГЛАВА ОСМА СКЪСВАНЕТО	161
ГЛАВА ДЕВЕТА ГАДНЯРИТЕ	181
ГЛАВА ДЕСЕТА СЧУПЕНИЯТ КЛЮЧ	199

Трупът на китайската улица

1

Зелените зарове се търкулнаха по зелената маса, удариха се едновременно в ръба ѝ и отскочиха обратно. Единият се спря внезапно, показвайки отгоре шест бели точки на два еднакви реда. Другият се претърколи до средата на масата и се закова само с една-единствена точка отгоре.

Нед Боумонт изсумтя тихо „Пфу!“ – и спечелилите прибраха парите от масата.

Хари Слос взе заровете и ги потрака в бледата си широка, космата ръка.

– Залагам дващест и пет долара. – Той хвърли на масата банкнота от дващест долара и друга от пет.

Нед Боумонт се отдръпна и рече:

– Поемете, играчи, аз трябва да презаредя малко пари.

Той прекоси билиардната зала и стигна до вратата.

Там се сблъска с Уолтър Айвънс, който тъкмо влизаше. Каза: „Здравей, Уолт“ – и искаше да продължи, но пътъом Айвънс го улови за лакътя и се обърна към него.

– Г-г-говори ли с П-п-пол?

Когато Айвънс произнесе „П-п-пол“, от устните му изхвъркнаха леки пръски.

– Тъкмо отивам при него. – Порцелановосините очи на забленото, бяло лице на Айвънс светнаха, но Нед Боумонт добави с присвити очи: – Не се надявай на много. Ако можеш, почакай малко...

Брадичката на Айвънс потрепна.

– Н-н-но тя ще р-р-ражда следващия месец.

В тъмните очи на Нед Боумонт проблесна учудване. Той измъкна лакътя си от ръката на по-ниския мъж и се отдръпна. Тъгълчето на устата му трепна под тъмните мустачки.

– Времената са лоши, Уолт, и... хм... ще си спестиш известно разочарование, ако не разчиташ на много до ноември. – Очите му пак се присвиха и погледна зорко.

– Н-н-но ако ти му к-кажеш...

– Ще му поставя въпроса ребром. Нали знаеш, той би направил всичко възможно, но точно сега е в затруднение. – Нед повдигна рамене и лицето му помръкна, само очите му святаха зорко.

Айвънс облиза устни и замига бързо. Пое дълбоко дъх и потупа Нед Боумонт по гърдите с двете си ръце.

– В-в-върви в-веднага – каза той с настойчив, умолителен глас. – Аз ще те ч-чакам т-тук.

2

Нед Боумонт се изкачваше по стълбата, палейки тънка пура със зелени шарки. На площадката на втория етаж, където беше окачен портретът на губернатора, свърна към лицевата страна на сградата и почука на широката дъбова врата в дъното на коридора.

Когато чу Пол Мадвиг да казва „Влез“, отвори вратата и пристъпи вътре.

Пол Мадвиг беше сам в стаята. Стоеше до прозореца с ръце в джобовете на панталона си и с гръб към вратата, загледан през пердето надолу към тъмната Китайска улица.

Той се извърна бавно и каза:

– Аха, ето те и теб.

Пол Мадвиг беше на четиридесет и пет години, висок колкото Нед Боумонт, но с двайсет килограма по-тежък и със стегнато тяло. Гладко сресаната му светла коса имаше път по средата. Лицето му минаваше за красиво – румено и с черти на здравеняк. Единственото, което спасяваше дрехите му от безвкусица, бе качеството им и начинът, по който ги носеше.

Нед Боумонт затвори вратата и каза:

– Дай ми малко пари назаем.

От вътрешния джоб на самото си Мадвиг извади голямо кафяво портмоне.

– Колко ти трябва?

– Двеста.

Мадвиг му подаде една стодоларова банкнота и пет по двадесет, след което запита:

– За игра на зарове ли?

– Да. – Нед Боумонт прибра парите в джоба си. – Благодаря.

– Май отдавна не си печелил? – подхвърли Мадвиг, като пъхна ръце отново в джобовете на панталоните си.

– Е, не чак толкова отдавна... от месец – месец и половина.

Мадвиг се усмихна.

– Много време.

– За мен не е много. – В гласа на Нед Боумонт се долавяше лека нотка на раздразнение.

Мадвиг подрънка монетите в джоба си.

– Голяма ли е играта тази вечер?

Той седна на ъгъла на масата и погледна лъскавите си кафяви обувки.

Нед Боумонт изгледа русокосия с любопитство, поклати глава и отвърна:

– Дребна работа.

Отиде до прозореца. Над зданията от другата страна на улицата небето беше черно и прихлупено. Той мина зад гърба на Мадвиг, приближи се до телефона и набра някакъв номер.

– Ало, Бърни. Тук е Нед. Колко се котира Пеги О’Тул?... Само толкова ли?... Добре, заложи от мое име на петстотин за всяко състезание... Разбира се... Обзалагам се, че ще вали, в такъв случай тя ще бие Огнения... Добре, тогава дай повече... Дочуване. – Той сложи слушалката на вилката и се обърна отново към Мадвиг.

– Защо не изчакаш известно време, щом не ти върви? – запита Мадвиг.

Нед Боумонт се намръщи.

– Така е по-лошо, само се протака работата. Вместо да се разпилявам, би трябвало да заложа на едно състезание. Загубя ли този път, край.

Мадвиг се засмя и като вдигна глава, каза:

– Стига да издържиш.

Ъгълчетата на устата на Нед Боумонт се смъкнаха надолу, краищата на мустачките му ги последваха.

– Мога да издържа всичко, което трябва да се издържи – отвърна той, крачейки към вратата.

Ръката му беше вече на бравата, когато Мадвиг изрече сериозно:

– Не се съмнявам, че можеш, Нед.

Нед Боумонт се обърна и попита раздражено:

– Какво мога?

Мадвиг отмести погледа си към прозореца.

– Можеш да издържиш на всичко – каза той.

Нед Боумонт се взря изпитателно в извърнатото лице на Мадвиг. Русокосият се размърда неловко и пак запремята монети в джобовете си. Нед Боумонт го изглежда озадачено и попита с крайно учуден тон:

– Кой? Аз ли?

Мадвиг се изчерви, повдигна се от масата и направи крачка към Нед Боумонт.

– Върви по дяволите – каза той.

Нед Боумонт се засмя.

Мадвиг се ухили стеснително и обърса лицето си с обрамчена в зелено кърпичка.

– Защо не идваш къщи? – попита той. – Мама каза снощи, че не те е виждала от един месец.

– Някоя вечер през седмицата може да намина.

– Непременно. Нали знаеш колко те обича мама? Ела на вечеря. – Мадвиг прибра кърпичката си.

Нед Боумонт тръгна пак към вратата, но този път бавно, като следеше русокосия с крайчеца на окото си. И пак с ръка върху бравата запита:

– Затова ли искаше да ме видиш?

Мадвиг се намръщи.

– Да, тоест... – Той се прокашля. – Ъъъ... ааа... има и нещо друго. – Изведнъж стеснителността му изчезна, видимо придоби спокойствие и самообладание. – Ти ги разбираш тия работи по-добре от мен. В четвъртък е рожденият ден на мис Хенри. Какво трябва да ѝ подаря според теб?

Нед Боумонт дръпна ръката си от бравата. Когато застана отново пред Мадвиг, очите му загубиха смутеното си изражение. Той изпусна дим от пурата си и попита:

– Устройват нещо по случай рождения ден ли?

– Да.

– Ти поканен ли си?

Мадвиг поклати глава.

– Но утре отивам там на вечеря.

Нед Боумонт погледна най-напред пурата си, после – отново лицето на Мадвиг и запита:

– Искаш да подкрепиш сенатора ли, Пол?

– Мисля, че ще го подкрепим.

Когато Нед Боумонт зададе следващия си въпрос, неговата усмивка беше кротка като гласа му.

– Защо?

Мадвиг се усмихна.

– Защото с наша подкрепа той ще победи Роун в изборите и после с негова помощ ще можем да диктуваме списъка на кандидатите, все едно че никой не се състезава с нас.

Нед Боумонт пхна пурата в устата си и попита все тъй кротко:

– Без теб... – той наблегна на местоимението – ... без твоята подкрепа ще може ли този път сенаторът да надвие?

Мадвиг беше спокойно уверен:

– Няма никакви изгледи.

След кратка пауза Нед Боумонт попита:

– А той знае ли го?

– Би трябвало да го знае по-добре от всеки друг. Пък и дори да не го знае... Но какво ти става, дявол да го вземе?

Нед Боумонт се усмихна иронично.

– Ако не го знаеше – подхвърли той, – щеше ли да отидеш там на вечеря утре?

Мадвиг повтори въпроса си намръщено:

– Какво ти става, дявол да го вземе?

Нед Боумонт извади пурата от устата си. Зъбите му бяха разръфали крайчеца ѝ.

– Нищо ми няма – отговори той. Изведнъж придаде на лицето си замислено изражение. – Не смяташ ли, че и другите кандидати ще имат нужда от неговата подкрепа?

– Подкрепата никога не е излишна – отвърна Мадвиг небрежно, – но и без неговата помощ ще успеем да задържим фронта.

– Обеща ли му нещо?

Мадвиг сви устни.

– Всичко е вече уредено.

Нед Боумонт наведе глава и погледна изпод вежди русокосия. Лицето му бе пребледняло.

– Зарежи го, Пол – произнесе той с приглушен, дрезгав глас.

– Остави го да се удави.

Мадвиг сложи юмруци на кръста си и възкликна тихо, сякаш не вярваше на ушите си:

– Какви ги дрънкаш!

Нед Боумонт заобиколи Мадвиг и с треперещи тънки пръсти смачка горящия край на пурата си в кования меден пепелник на масата.

Мадвиг гледаше вторачено гърба на по-младия мъж, докато той се изправи и се обърна. Тогава русокосият му се усмихна едновременно с нежност и раздражение.

– Какво ти става, Нед? – възнегодува той. – Ту си нормален, ту без никаква причина те прихващат дяволите. Да пукна, ако мога да те разбере!

Нед Боумонт направи гримаса на отвращение.

– Добре, да оставим това – каза той, но веднага нападна отново със скептичен въпрос: – Мислиш ли, че ще играе по свирката ти, след като го преизберат?

Мадвиг не показва безпокойство.

– Ще се справя с него.

– Може би, но не забравяй, че той никога в живота си не е губил.

Мадвиг кимна в знак на пълно съгласие.

– Разбира се, и това е, струва ми се, една от най-основателните причини да го подкрепим.

– Не, не е така, Пол – възрази Нед Боумонт разпалено. – Тъкмо обратното. Обмисли го добре, пък ако ще да те заболи главата. Ти май здравата си налупал въдицата на тази зашеметяваща блондинка, дъщеря му?

– Аз ще се женя за мис Хенри – заяви Мадвиг.

Нед Боумонт изду устата си, сякаш да свирне, но не изсвири.

– Това част от сделката ли е? – запита той с присвити очи. Мадвиг се ухили хлапашки.

– Никой още не знае за тази работа – отговори той – освен ти и аз.

По мършавите бузи на Нед Боумонт избиха червеникави петна. Той се усмихна колкото се може по-мило и рече:

– Можеш да разчиташ на мен, няма да ходя да го раздрънкавам, но ще ти дам един съвет. Ако наистина е такова желание-то ти, накарай ги да го напишат черно на бяло, да го заверят при нотариус и да внесат парична гаранция или, още по-добре, настоявай венчавката да стане преди деня на изборите. Тогава поне ще бъдеш сигурен, че ще получиш своя фунт месо¹, или... колко тежи тя?

Мадвиг пристъпваше от крак на крак. Избягвайки погледа на Боумонт, той каза:

– Не разбирам защо непрекъснато говориш за сенатора, сякаш е гангстер. Той е джентълмен и...

– Безспорно. Ще прочетеш това в „Пост“: един от малцина-та аристократи, останали на американската политическа сцена. А и дъщеря му е аристократка. Затова те предупреждавам: при-ший си ризата на гърба, когато отидеш там, иначе може да си излезеш без риза, защото за тях ти си по-низше същество, за което правилата не важат.

Мадвиг въздъхна и заговори:

– Ех, Нед, не бъди толкова...

Но Нед Боумонт си бе спомнил нещо. Очите му святкаха от злоба.

– И да не забравяме – каза той, – че младият Тейлър Хенри е също аристократ, поради което вероятно си забранил на Опал да има вземане-даване с него. А какво ще се случи, когато се

¹ Във „Венецианският търговец“ от Шекспир младият търговец Антонио взема паричен заем от евреина лихвар Шайлок – при условие че ако не се издължи в тримесечен срок, ще даде на Шайлок един фунт месо от плътта си. Един фунт се равнява на около 450 грама. (Всички бележки под линия са на преводача.)

ожениш за сестра му и той стане вуйчо или нещо подобно на дъщеря ти? Ще му даде ли това право да има пак вземане-даване с нея?

Мадвиг се прозина.

– Ти не ме разбра правилно, Нед – каза той. – Аз не те питам за всичките тия неща. Попитах те само какъв подарък да направя на мис Хенри.

Оживлението на Нед Боумонт се изпари и той взе да гледа навъсено.

– Докъде си стигнал с нея? – полюбопитства той с глас, който не издаваше какво точно мисли.

– Доникъде. Ходил съм у тях може би пет-шест пъти да говоря със сенатора. Понякога я виждам, понякога не, но и да я видя, там все има и други хора, казвам „здравейте“ или нещо подобно и толкова. Още не съм имал възможност да ѝ говоря.

За миг в очите на Нед Боумонт проблесна весела искрица. Той приглади единия край на мустачките си с нокътя на палеца си и попита:

– За пръв път ли ще вечеряш утре у тях?

– Да, макар че се надявам да не бъде последен.

– А нямаш покана за рождения ден?

– Не. – Мадвиг се поколеба. – Още не.

– Тогава отговорът ми няма да ти хареса.

Мадвиг попита безстрастно:

– А какъв е той?

– Не ѝ подарявай нищо.

– Уф, Нед, що за човек си!

Нед Боумонт повдигна рамене.

– Прави каквото искаш. Нали ме питаше?

– Но защо?

– Подаръци не се правят, ако не си уверен, че ще ги приемат с удоволствие.

– Но всеки обича да...

– Може би, но тук има нещо по-дълбоко. Когато подариш нещо на някого, все едно казваш гласно: „Знам, че ще ви бъде приятно.“

– Разбрах те – каза Мадвиг. Той потърка брадата си с пръстите на дясната си ръка. Намръщи се и добави:

- Мисля, че си прав. – Лицето му се проясни. – Но в никакъв случай не искам да пропускам тази възможност.
- Нед Боумонт вметна бързо:
- Е, тогава нека бъде цветя или нещо от тоя род.
- Цветя ли? О, боже мой! Аз пък исках...
- Разбирам, искаше да ѝ подариш открит спортен автомобил или два метра перли. По-късно ще имаш такава възможност. Започни с малко и постепенно увеличавай.
- Мадвиг направи кисела физиономия.
- Сигурно си прав, Нед. Ти разбираш по-добре от мен тия неща. Нека бъде цветя.
- Но не прекалено много. – След това Нед веднага добави: – Уолт Айвънс разправя наляво и надясно, че трябва да изкараш брат му от затвора.
- Мадвиг подръпна надолу жилетката си.
- Нека му кажат, че Тим ще остане зад решетките до края на изборите.
- Нима ще допуснеш да бъде съден?
- Да – отговори Мадвиг и добави раздражено: – Много добре знаеш, че нищо не мога да направя, Нед. Сега, когато всички се готвим за преизбирането на кандидатите ни и женските клубове са настървени, ще бъде рисковано да потулваме случая с Тим.
- Нед Боумонт се усмихна криво на русокосия и каза провлечено:
- Женските клубове не ни плашеха чак толкова, когато не спадахме към аристокрацията.
- Но сега ни плашат. – Очите на Мадвиг станаха непроницаеми.
- Жената на Тим ще ражда следващия месец – подхвърли Нед Боумонт.
- Мадвиг изпुфтя нетърпеливо.
- Не ми стигат другите главоболия, та и това! – оплака се той. – Защо не мислят за тия неща, преди да загазят? Нямам мозъци, нито един няма.
- Но имат гласове.
- Там е бедата – изръмжа Мадвиг. За миг той се вторачи навъсено в пода, после вдигна глава. – Ще се погрижим за него,

щом се преброят гласовете, но дотогава нищо не можем да направим.

– Това няма да се хареса на момчетата – каза Нед Боумонт, като погледна косо русокося. – Със или без мозъци, те са свикнали някой да се грижи за тях.

Мадвиг издаде брадичка напред. Очите му, кръгли и тъмно-сини, бяха впити в очите на Нед Боумонт.

– Е, и? – попита той тихо.

Нед Боумонт се усмихна, гласът му прозвуча сухо:

– Знаеш колко малко е нужно, за да почнат да разправят, че едно време, преди да се сдушиш със сенатора, било друго.

– Е, и?

Нед Боумонт продължи невъзмутимо със същия глас и същата усмивка:

– Знаеш, че не е нужно много, за да вземат да разправят, че Шад О’Рори е престанал да се грижи за момчетата си.

Мадвиг, който слушаше с напрегнато внимание, произнесе много бавно и тихо:

– Знаем, че няма да допуснеш да говорят така, Нед, и разчитам, че ще направиш всичко възможно да спреш всички приказки от тоя род, които чуеш.

Известно време стояха безмълвно и се гледаха в очите, без да променят изражението на лицата си. Нед Боумонт прекъсна мълчанието, като каза:

– Можем да помогнем донякъде, ако се погрижим за жената и детето на Тим.

– Правилно. – Мадвиг отпусна брадичката си и погледът му се проясни. – Моля те, имай грижа за това. Дай им всичко, от което се нуждаят.

3

Уолтър Айвънс чакаше Нед Боумонт в подножието на стълбището; очите му блестяха с надежда.

– К-какво к-каза?

– Каквото ти казах и аз: че няма да стане. След изборите ще направят всичко необходимо, за да измъкнат Тим, но дотогава няма да си помръднат пръста.

Уолтър Айвънс наведе глава и от гърдите му се изтръгна тих ръмжащ звук.

Нед Боумонт сложи ръка върху рамото на по-ниския мъж и рече:

– Лошо е и Пол го знае отлично, но самичък нищо не може да направи. Иска да ѝ кажеш да не плаща никакви сметки. Изпращайте ги на него – наем, пазаруване, доктор и болница.

Уолтър Айвънс вдигна рязко глава и улови десницата на Нед Боумонт с двете си ръце.

– Ей б-богу, много мило от негова страна! – Порцелановосините му очи бяха влажни. – Н-н-но ми се щеше да измъкне Тим.

Нед Боумонт отговори:

– Е, не е изключено да се яви някаква възможност. – Като освободи ръката си, каза: – Ще се видим пак – и заобикаляйки Айвънс, тръгна към вратата на билиардната.

Билиардната беше пуста.

Взе шапката и палтото си и излезе на предния вход. Дълги дъждовни струи с цвят на стрида падаха косо на Китайската улица. Той се усмихна и зашепна:

– Падайте, милички, вие ми носите три хиляди двеста и петдесет долара.

Върна се и повика такси.

4

Нед Боумонт отдръпна ръцете си от мъртвеца и се изправи. Главата на умрелия се бе извила малко наляво, по-далече от бордюра, така че уличната лампа на ъгъла осветяваше цялото му лице. Лицето беше младо, а изражението на гняв се подсилваше от тъмната резка, която пресичаше диагонално челото от края на къдравата светла коса до едната вежда.

Нед Боумонт вдигна глава и огледа Китайската улица. От едната страна, докъдето стигаха очите му, не се виждаше жива душа. От другата страна, през две пресечки, пред клуба „Дървена къщурка“, двама души слизаха от автомобил. Те оставиха пред клуба колата, обърната с предницата към Нед Боумонт, и влязоха вътре.

След като се взира в автомобила няколко секунди, Нед Боумонт внезапно изви глава, за да огледа отново улицата от другата страна, а после с бързина, която превърна двете движения в едно-единствено, се засили и скочи на тротоара под сянката на най-близкото дърво. Дишаше през устата и макар че по ръцете му под светлината блестяха капчици пот, потръпна и вдигна яката на палтото си.

Постоя може би половин минута в сянката на дървото, улови се с ръка за него. После се изправи рязко и закричи към клуба „Дървена къщурка“. Вървеше все по-бързо, наведен напред, и вече почти тичаше, когато забеляза един човек, който се зададе от другата страна на улицата. Веднага забави крачка и тръгна изправен. Още преди да стигне до Нед Боумонт, човекът влезе в някаква къща.

Когато Нед Боумонт стигна до клуба, бе престанал да диша през устата. Но устните му все бяха малко побелели. Погледна празния автомобил, без да се спира, изкачи стъпалата на клуба между двата фенера и се озова вътре.

Хари Слос и един друг човек тъкмо пресичаха фоайето, идвайки откъм гардеробната. Те се спряха и казаха едновременно: „Здравей, Нед.“ Слос добави:

– Чувам, че днес си спечелил от Пеги О’Тул.

– Да.

– Много ли?

– Три хиляди и двеста.

Слос прокара език по долната си устна.

– Чудесно. Значи си навит да поиграем тази вечер.

– По-късно може би. Тук ли е Пол?

– Не знам. Ние току-що влизаме. Не се бави много; обещах на жената да се прибера рано.

– Добре – отговори Нед Боумонт и влезе в гардеробната. – Тук ли е Пол? – запита той гардеробиера.

– Да, дойде преди десетина минути.

Нед Боумонт погледна ръчния си часовник. Беше десет и половина. Качи се в първата стая на втория етаж. Когато влезе, Мадвиг във вечерно облекло седеше до масата с протегната към телефона ръка.

Мадвиг отдръпна ръката си и попита:

– Как си, Нед? – едрото му красиво лице беше румено и спокойно.

Затваряйки вратата подире си, Нед отговори:

– И по-зле съм бил. – Седна на един стол недалеч от Мадвиг.
– Как мина вечерята у Хенри?

Кожата в тъгълчетата на очите на Мадвиг се сбръчка.

– И по-зле е било – каза той.

Нед Боумонт подрязваше края на една светла пура с точици. Ръцете му трепереха, но гласът му беше твърд, когато запита:

– Тейлър там ли беше? – И погледна Мадвиг, без да вдига глава.

– На вечерята го нямаше. Защо?

Нед Боумонт изпъна кръстосаните си крака, облегна се на стола си, описа небрежно дъга с ръката, която държеше пурата, и каза:

– Умрял е в една канавка на улицата.

– Така ли? – каза Мадвиг невъзмутимо.

Нед Боумонт се наклони напред. Мускулите на мършавото му лице се изопнаха. Хартиената обвивка на пурата се скъса между пръстите му с тих пукащ звук. Той попита раздражено:

– Разбра ли какво казах?

Мадвиг кимна бавно.

– Е?

– Какво „е“?

– Той е убит.

– Добре де – каза Мадвиг. – Да не искаш заради това да получиш истеричен припадък?

Нед Боумонт се изправи на стола си и запита:

– Да се обадя ли в полицията?

Мадвиг леко повдигна вежди:

– А тя не знае ли?

Нед Боумонт гледаше втренчено русокосия.

– Когато го видях, наоколо нямаше никой – обясни той. – Искях да поговоря с теб, преди да предприема нещо. Трябва ли да кажа, че съм го намерил?

Веждите на Мадвиг се отпуснаха.

– Защо не? – попита той равнодушно.

Нед Боумонт стана, направи две крачки към телефона, спря се и се обърна отново към русокосия. Произнесе бавно и натъртено:

- Шапката му не беше там.
- Сега тя няма да му трябва. – След това Мадвиг се навъси и добави: – Ти си кръгъл глупак, Нед.
- Да, единият от нас е глупак – каза Нед Боумонт и се приближи до телефона.

5

ТЕЙЛЪР ХЕНРИ УБИТ

Трупът на сина на сенатора намерен на Китайска улица

Снощи малко след 10 часа на Китайската улица, близо до ъгъла с Памела Авеню, е бил намерен мъртъв Тейлър Хенри, 26-годишен, син на сенатора Ралф Банкрофт Хенри. Смята се, че той е станал жертва на нападение с цел да бъде обран.

Съдебният следовател Уилям Дж. Хунс заяви, че причината за смъртта на младия Хенри е черепна фрактура и мозъчно сътресение, дължащо се на удряне на тила о ръба на бордюра, след като е бил повален от удар в челото, нанесен с тежка палка или друг тъп предмет.

Изглежда, че трупът е бил открит най-напред от Нед Боумонт, живуец на Рандъл Авеню 914, който отишъл в клуб „Дървена къщурка“, през две пресечки, за да телефонира на полицията; но преди да успее да се свърже с полицейското управление, патрулиращият полицай Майкъл Смит намерил трупа и съобщицил за това. Полицейският началник Фредерик М. Рейни незабавно е наредил да се задържат всички подозрителни лица в града. Той заяви, че ще направи всичко възможно да залови веднага убиеца или убийците.

Членове на семейството на Тейлър Хенри твърдят, че той излязъл от дома си на Чарлс Стрийт към девет часа и половина, за да...

Нед Боумонт остави вестника настрана, изгълта останалото в чашата си кафе, сложи чашата и чинийката на масичката до леглото си и се облегна на възглавниците. Лицето му беше уморено и бледо. Той придърпа завивките до шията, склучи ръце зад главата си и се загледа недоволно в офорта, окачен между прозорците на спалнята му.